

RECUPERAR EL DISCURS, RECUPERAR LA PRÀCTICA

Mentre aquests dies l'actual conseller d'Educació, Ernest Maragall, presenta a l'opinió pública les bases de la futura llei catalana d'educació, el Pla d'Acció per avançar en l'educació inclusiva s'està fent esperar. Una i altre, la llei i el pla, mantenen una estreta biunívoquitat. La nova llei que, segons paraules del conseller, "pot implicar canvis qualitatius de fons", recull en el seu preàmbul, com indica la directora general d'Atenció a la Comunitat Educativa, Isabel Dader, en l'entrevista que publiquem en aquest número, "el concepte d'escola inclusiva com a fet d'escola catalana". La nova llei suposa, doncs, l'assumpció d'un model educatiu que fa de la inclusió educativa un dels seus paradigmes. El futur Pla d'Acció n'ha de ser la seva concreció.

De la comprensivitat de la LOGSE a la inclusió educativa recollida en la LOE i en la futura nova llei catalana han passat més de quinze anys, un curt trajecte, si és vol, de la integració a la inclusió, o pel contrari, un llarg trànsit en el que les pràctiques dels professionals de l'educació hem vist qüestionats o validats alguns dels que en aquest període de temps s'han plantejat com a principis rectors de la nostra actuació: la resposta escolar a la diversitat de l'alumnat, per exemple. De teló de fons han sorgit noves narratives educatives, la tant mencionada cohesió social en seria un exemple prou evident (narratives que es pretenen com a noves, però que es corresponen a vellíssimes aspiracions socials assignades a l'escola i a l'educació). Inclusió i cohesió social, com autonomia o descentralització, impregnen els discursos i configuren els paràmetres discursius que han de vestir la pràctica. Com a nous focus de llum il·luminen un trajecte ja conegut, aquell descrit per la LOGSE i per l'aposta educativa que se li associava: l'atenció a la diversitat, en dèiem. Avui, refem narratives sobre un debat que no hem sabut fer o que no han volgut fer: la resposta a la natural diversitat de realitats personals i col·lectives que poblen les nostres escoles. D'aquí que avui puguem parlar amb una facilitat excessivament vàcua d'un curt trajecte de la integració a la inclusió, i alhora, d'un llarg trànsit de la selecció escolar de l'escola classista a la universalització del dret d'entrada a l'escola. Antonímia aparent, les dues afirmacions actualment no es contradueixen, però tampoc es complementen, formen part del sumatori de realitats que imposen tant als discursos com a les pràctiques.

En aquest marc, des d'ÀMBITS hem volgut apostar per reconèixer i fer reconeixible l'entramat complex de realitats, vivències, pràctiques, il·lusions o rotunditats que configuren allò que el preàmbul de la futura llei vol recollir. Hem decidit mirar la "realitat de la inclusió" des de l'escrit d'aquells que en formen part. Així, hem acabat construint un número de mirades múltiples, únic en aquests moments al Principat, des de les diferents arestes d'un complex prisma. Algunes les hem agrupat sota el lema de **mirades per a la inclusió**, sabent però, que en cadascuna de les pàgines de la revista el que es recull és la voluntat comuna de mirar i construir: des del noi o la noia, des de l'administració educativa, des dels mestres i educadors/es d'escoles, instituts o llars d'infants, des del lleure o la universitat, des del món laboral o la inspecció educativa, des dels assessors psicopedagògics i les mares i pares, des de la Plataforma Ciutadana per a una Escola Inclusiva a Catalunya o la reconversió dels CEE. A voltes tècnic, a voltes emotiu, l'escenari dialògic pel que hem apostat no conclou, sinó que apunta la direcció del futur transitar. Continuarem cooperant en la construcció i escrivint sobre el procés. Apunta-t'hi.

Hivern 2007

Joan Serra Capallera
Director d'Àmbits de Psicopedagogia